



In zake: Arrest
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 mei 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 juni 2023 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Surkhakhan in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U woonde daar met uw ouders, uw drie broers en uw zus. U verliet het land in 2013 omwille van problemen met de taliban en reisde naar Europa. U diende in november 2014 in Italië een verzoek om internationale bescherming in. U werd er subsidiaire bescherming toegekend.

Omwille van moeilijke leefomstandigheden in Italië keerde u in 2014 terug naar Afghanistan. U vestigde zich opnieuw in het dorp. De laatste twee jaar voor uw vertrek werkte u bij de lokale politie in een checkpoint in uw dorp. Toen de taliban de macht overnamen in Afghanistan in augustus 2021, besliste u het land te verlaten.

U reisde via Pakistan en Iran naar Europa en kwam aan in België op 24 december 2022. U diende op 27 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u documenten neer van uw werk bij de lokale politie en een doktersattest van een litteken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (document Italiaanse asielinstantie), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, zoals het gebrek aan huisvesting en werk, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

U beperkt zich verder tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén

persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u één maand na het ontvangen van uw status het land verliet en naar Afghanistan terugkeerde (verklaring DVZ, vraag 42), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht documenten mee die aantonen dat u bij de lokale politie werkte en tijdens uw werk gewond raakte in Afghanistan. Dit wordt hier niet betwist, maar werpt geen ander licht op de vaststelling dat u reeds internationale bescherming geniet in Italië.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en betoogt dat hij elementen heeft aangevoerd die een zeer verregaande materiële deprivatie aantonen. Hij wijst tevens op veelvoorkomende problemen in Italië met betrekking tot de verlenging/vernieuwing van verblijfsvergunningen.

Verder citeert hij landeninformatie over de situatie van statushouders in Italië. Hij voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de inter-nationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële

deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

3.2. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker subsidiaire bescherming toegekend in Italië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 21 juli 2026 (antwoorddocument Italiaanse asielinstanties van 19 januari 2023). Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Italië niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Behoudens een verwijzing naar zijn vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst in 2014, brengt hij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij in 2014 is teruggekeerd naar Afghanistan en sindsdien niet meer naar Italië is teruggekeerd, kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Italië beschikt. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Hij houdt voor dat hij niet in het bezit is van zijn Italiaanse verblijfsdocumenten (*"Ik nam ze niet, ik zag het niet, het is daar [in de kerk] misschien, ik weet het niet."* - NPO, p. 7), maar beperkt zich tot loutere en ongestaafde beweringen. Een attest van verlies legt hij niet voor. Los van het gegeven dat hij niet aantoonde dat hij niet (langer) in het bezit is van zijn geldige verblijfsdocumenten, toont verzoeker evenmin aan dat hij er geen duplicaat van kan verkrijgen. Het komt aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren.

In voorliggend verzoekschrift wordt benadrukt dat er veelvoorkomende problemen zijn in Italië om een verlenging of een kopie te verkrijgen van een verblijfsvergunning en het zonder een geregistreerde woonplaats onmogelijk is om een verlenging/kopie van een verblijfsvergunning te krijgen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS evenwel dat hij, zoals vele anderen, een kerk als adres gebruikte en daar zijn post ontving (NPO, p. 7). Uit niets blijkt, noch toont verzoeker aan, dat hij bij terugkeer naar Italië niet opnieuw ditzelfde adres kan opgeven teneinde een duplicaat te verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten zo hij werkelijk niet in het bezit zou zijn van deze documenten. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, zo hij werkelijk niet in het bezit zou zijn van zijn aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden Italiaanse verblijfsdocumenten, hier geen duplicaat van kan krijgen. Bovendien leest de Raad in de door verzoeker voorgelegde landeninformatie, met name het AIDA-rapport update 2022, dat de praktijk waarbij de Questura een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van de verblijfsvergunning afwijst omwille van het ontbreken van een geregistreerde woonplaats, geen grond vindt in de Italiaanse wetgeving. Om die reden heeft het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken een omzendbrief gericht aan de Questura van Rome om erop te wijzen dat de wet niet vereist dat statushouders over een geregistreerde woonplaats beschikken om een hernieuwingsaanvraag in te dienen. Zulke praktijk is ook al door Italiaanse rechtbanken veroordeeld (p. 216). Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen wenden tot hogere instanties en rechtsbescherming zal kunnen genieten indien hij met zulke praktijk wordt geconfronteerd. Waar de Questura in sommige gevallen de afgifte van een verblijfsvergunning afhankelijk maakt van het voorleggen van een paspoort, blijkt uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie dat tegen zulke praktijk effectieve rechtsbescherming kan worden ingeroepen (zie AIDA rapport update 2022, p. 217).

3.3. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *"ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken."* Daarbij moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

In de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie, waaronder het AIDA-rapport, update 2022, leest de Raad dat begunstigden van subsidiaire bescherming zich vrij kunnen bewegen op het Italiaanse grondgebied, een reisdocument kunnen verkrijgen (p. 232), gedurende zes maanden recht hebben op opvang in het SAI-systeem (Opvang- en Integratiesysteem – *"Sistema di accoglienza ed integrazione"*), wat kan worden verlengd in uitzonderlijke omstandigheden (p. 236), dat er daarnaast wordt ingezet op integratie via het onderrichten van de taal, de fundamentele rechten en plichten vervat in de Italiaanse Grondwet, de openbare diensten en via een oriëntatie op de arbeidsmarkt (p. 237). Verder wordt in het AIDA-rapport beschreven dat begunstigden van subsidiaire bescherming dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen betreffende de toegang tot de private huisvestingsmarkt (p. 239), de arbeidsmarkt (p. 240) en de gezondheidszorg (p. 243). De Raad ziet niet in op welke wijze de situatie, waarin wordt

beschreven dat begunstigden van internationale bescherming in het algemeen dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het loutere gegeven dat de financiële of materiële ondersteuning voor asielzoekers wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status, of dat enkele sociale voorzieningen, zoals inkomenssteun, niet meteen verkrijgbaar zijn voor statushouders, maakt op zich evenmin een schending uit van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie blijkt dat statushouders in Italië na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus in beginsel zelf voor hun onderhoud moeten instaan nu zij, zoals hierboven reeds aangestipt, het recht hebben om daar te werken.

De landeninformatie die wordt geciteerd in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport, waaruit wordt geciteerd in het verzoekschrift, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

3.4. In casu ligt de situatie voor van een alleenstaande man van 27 jaar. Verzoeker betwist niet dat hij reeds één maand na het ontvangen van zijn beschermingsstatus Italië verliet en naar Afghanistan terugkeerde (verklaring DVZ, vraag 42), zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat dit een zeer korte periode betreft en niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Zijn betoog in voorliggend verzoekschrift dat hij niet weet waar hij terecht kan in Italië, overtuigt niet en kan niet volstaan om verzoekers gebrek aan pogingen om zich te integreren in de Italiaanse samenleving te vergoelijken. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam, blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Van verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten en zich omtrent de mogelijkheden daartoe informeert.

Het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang moet worden bekeken in samenhang met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. In casu blijkt niet dat verzoeker niet zelf op afdoende wijze kan instaan voor zijn inkomen. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont niet aan dat hij de nodige zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien, zoals hierna zal blijken, waardoor een algemene verwijzing naar enkele sociale voorzieningen die zijn onderworpen aan een minimumverblijfsvereiste op het Italiaanse grondgebied in deze stand van zaken niet aan de orde noch dienstig is. De Raad herhaalt dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de omstandigheden waarin hij gedurende die korte periode is terecht gekomen, voldoen aan de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen worden geconfronteerd op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt geen persoonlijke soortgelijke ervaringen aan om deze te concretiseren. Hij toont ook niet aan, gelet

ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te vinden in Italië. Het komt in dit verband bovendien aan hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Italië, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. De loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over zijn persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. In zoverre een verlenging/hernieuwing van de Italiaanse verblijfsdocumenten enige tijd in beslag kan nemen, toont verzoeker niet aan dat hij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat verzoeker, die in Afghanistan werkzaam was als politieagent, de zelfredzaamheid ontbeert om hieraan het hoofd te bieden. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem als zelfstandige, gezonde volwassen man persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, om tewerkstelling of huisvesting te vinden, eventueel met hulp van de betrokken overheden en organisaties, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De omstandigheid dat statushouders in Italië geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk, noch ontwaart de Raad concrete elementen in zijn dossier, dat hij beschikt over een bijzondere kwetsbaarheid die het hem zodanig moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Italië, dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Italië, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden. Gelet op voorgaande overwegingen is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij na terugkeer naar Italië, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor zijn mentale of fysieke gezondheid.

3.5. Alles samen genomen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich in Italië bevond in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad is verder van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Hij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat deze bescherming ontoereikend is, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermings-verzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES